

Hồi Thứ Mười Tám

Sông Nước Giang Đông

Quân tử hữu thành nhân chi mỹ, Giang Hải Phong ngẫm quan sát thấy Tả Nhân Long và Tịch Ti Ti tâm đầu ý hợp thì vô cùng vui mừng. Thế là chàng cố ý tác thành đoạn nhân duyên cho hai người bọn họ.

Hảo sự đã xong nhưng ác sự vẫn ray rức trong lòng, chàng phán đoán có thể Tần Đồng đã đi Nam Kinh kết hợp với Chu Kỳ, Yến Cửu Công để đối phó với mình. Chuyện Tần Đồng chưa kết thúc thì chàng chưa thể yên lòng, hai món nợ gom thành một, tại sao không quyết sinh tử với bọn chúng để đòi một lượt?

Nghĩ thế nên Giang Hải Phong quyết định đi Nam Kinh một chuyến. Sáng hôm sau, chàng bắt đầu hành trình với con tuấn mã, qua hai ngày đường thì chàng đã tới Giang Âm. Nơi này trời nước mênh mông, ghe thuyền san sát, buồm trắng trên sông như mây, từ đây đi Kim Lăng bất quá chỉ mất hai ba ngày thủy trình.

Thế là chàng rời ngựa, lên thuyền thực hiện một chuyến thủy hành. Đây là một chiếc thuyền lớn có hai cột buồm, khách đi thuyền có đến mấy chục người, với nhiều thành phần khá phức tạp. Vào lúc hoàng hôn ngày thứ hai thì chiếc thuyền buồm có tên hiệu là Hải Âu này đã đến Giang Trấn.

Giang Trấn là một thị trấn lớn, phố thị náo nhiệt, vì thế sau khi thuyền cập bến thì không ít khách nhân lên xuống. Trong số khách lên thuyền có hai nhân vật khá đặc biệt, một gã cao khều, còn một gã cực lùn, cả hai cùng đi chung với nhau. Sau một hồi quan sát như đếm số lượng khách trên thuyền, hai gã cao lùn đến gặp chủ thuyền. Và như một vở kịch được sắp đặt từ trước, chủ thuyền lặng lẽ lấy tiền giao cho hai gã cao và lùn.

Tất cả những chuyện này đều không lọt qua mắt Giang Hải Phong, chàng ngồi thu mình trong góc khoang thuyền, quan sát không thiếu một chi tiết.

Chờ hai gã cao lùn rời thuyền, Giang Hải Phong mới lần la bắt chuyện với chủ thuyền, chàng hỏi:

- Hai người vừa rồi không phải là khách đi thuyền à?

Chủ thuyền quan sát Giang Hải Phong một lúc rồi đáp:

- Khách quan không biết đấy thôi, hai người đó chính là Bạch Cước Kim Đỉnh, võ nghệ cao cường, hành nghề mãi lộ trên một miệt sông nước này hơn mười năm rồi, không thuyền nào qua đây mà không nộp tiền cho chúng.

Giang Hải Phong ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì là Bạch Cước Kim Đỉnh? Thiên hạ há có chuyện vô lý đến thế sao?

Chủ thuyền thấy Giang Hải Phong có vẻ nộ khí bất bình thì chợt lo lắng, lão vội khuyên:

- Khách quan, tại hạ khuyên người chớ nên xen vào chuyện này, kéo chuốc họa vào thân đấy.

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Người cao khều họ Bộc, người thấp lùn họ Tiêu, còn tên là gì thì lão cũng không biết. Nghe nói họ Bốc thích mang giày trắng nên gọi là Bạch Cước, còn họ Tiêu vì hói đầu nên gọi là Kim Đỉnh. Hai người này võ nghệ cao cường, nghe nói xưa nay chưa từng thất thủ.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Như vậy thì tại hạ càng không thể không gặp bọn chúng, thử xem bọn chúng có bản lĩnh ghê gớm gì mà dám tung hoành trên vùng sông nước này, ngang nhiên thu tiền mãi lộ giữa thanh thiên bạch nhật.

Chủ thuyền chợt biến sắc, nhưng thấy tướng mạo Giang Hải Phong tuấn tú hiên ngang thì lão cũng hơi động lòng nên buột miệng nói:

- Dám hỏi quý tánh của khách quan?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Tại hạ họ Giang.

Ánh mắt của chủ thuyền chợt sáng hẳn lên, lão vội hỏi:

- Phải chăng là Giang Hải Phong, Giang thiếu hiệp danh trấn giang hồ?

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Chỉ là chút tiểu danh, có đáng gọi là gì.

Ngừng một lát, chàng lại hỏi:

- Lão có biết hai tên đạo tặc đó ở đâu không?

Chủ thuyền biết thiếu niên trước mắt chính là Giang Hải Phong thì yên tâm không ít, lão mỉm cười, nói:

- Thất kính! Thất kính! Lão phu có mắt mà như mù, thực ra lão phu cũng ngưỡng mộ đại danh của Giang thiếu hiệp từ lâu, không ngờ nay được hạnh ngộ.

Lão quét mục quang nhìn quanh thuyền rồi khẽ nói:

- Bạch Cước Kim Đỉnh có thế lực rất mạnh, bọn chúng hạ trại ở Võ Linh, một tiểu đảo giữa sông. Vì thế mà khó có ghe thuyền nào qua được mắt bọn chúng.

Nghe vậy thì Giang Hải Phong nộ khí bất bình, chàng quyết tâm trừ diệt bọn thủy tặc này nên bảo chủ thuyền neo thuyền lại chờ chàng, sau đó chàng mượn một chiếc thuyền nhỏ cứu hộ, đơn thân độc mã đến Võ Linh, thủy trại của bọn đạo tặc.

Giang Hải Phong buộc thuyền vào bờ rồi thì triển khinh công trác tuyệt tiếp cận sào huyết đối phương, đó là một ngôi nhà được xây dựng kiên cố, tường đá mái ngói đường hoàng.

Chàng men tới một cửa sổ, ghé mắt nhìn vào thì quả nhiên thấy hai gã cao và lùn đang ngồi đối tửu, lúc này màn đêm đã bao phủ, trong phòng có hai ngọn đuốc sáng rực.

Gã lùn tức Kim Đỉnh nhấp một ngụm rượu rồi đặt chén xuống bàn, hỏi:

- Hấn đâu?

Gã cao Bạch Cước chưa vội trả lời mà quét mục quang nhìn ra xung quanh rồi nói:

- Một lát nữa hấn sẽ tới.

Giang Hải Phong nghe vậy thì động lòng thầm nghĩ:

- “Nghe khẩu khí của bọn chúng hình như nơi này còn có một nhân vật lợi hại khác, xem ra không thể khinh suất rồi.”

Nghĩ đoạn chàng quyết định tạm thời không đánh cỏ động xà, chờ xem đối phương có bao nhiêu người rồi mới tùy cơ hành sự. Chàng thu người nấp sau một bụi cây rậm cạnh ngôi nhà, hữu thủ nắm chặt Tý Dạ Lục Châu kiếm, mục quang không ngừng nhìn về phía cửa chính của ngôi nhà.

Giang Hải Phong không phải chờ đợi lâu, thời gian chưa được tuần trà thì đột nhiên ngoài cổng có tiếng động.

Gã lùn họ Tiêu nhìn ra ngoài và quát hỏi:

- Ai đó?

Lời chưa dứt thì đã có bóng người thấp thoáng, chớp mắt có một thiếu niên mặc hắc y lướt vào. Giang Hải Phong không thấy thì thôi, một khi nhìn thấy thì huyết dịch dâng trào, suýt chút nữa là chàng bỏ nhào ra ngoài.

Hóa ra thiếu niên vừa lướt vào chẳng phải ai xa lạ, mà chính là kẻ đã gây ra không biết bao nhiêu tội ác. Kẻ mà Giang Hải Phong đang vất vả truy tìm, hấn chính là Tần Đồng. Tuy thẩm đoán người sắp đến tất phải là một nhân vật lợi hại, nhưng quả thực Giang Hải Phong không ngờ người đó lại là Tần Đồng.

Vừa vào nhà thì Tần Đồng cười nhạt, hỏi:

- Thế nào? Ngày nay nhị vị có phát hiện được gì không?

Gã cao họ Bộc nói:

- Không có gì, chiều nay có một thuyền vừa đến, trên đó có một thiếu niên hao hao giống tiểu tử họ Giang mà Tần lão đệ từng nói, nhưng ta thấy hắn không mang theo binh khí gì, có lẽ chỉ là một hành khách thông thường mà thôi.

Thì ra, sau khi thoát khỏi sự truy sát của Giang Hải Phong thì Tần Đồng xuôi thuyền đi Nam Kinh đúng như Giang Hải Phong dự đoán. Nhưng đến Giang Trấn thì hắn gặp hai gã cao lùn họ Bộc và họ Tiêu, gã cao vốn có tên hiệu là Bạch Cước Bộc Đại Dao, gã lùn là Kim Đỉnh Tiêu Trung Ngụy. Hai gã này tuy có thể gọi là một đôi quái kiệt nhưng tuyệt nhiên không phải là đối thủ của Tần Đồng.

Do đó, sau khi thu phục Bạch Cước Kinh Đỉnh thì Tần Đồng bảo bọn chúng nhân cơ hội lên thuyền thu mãi lộ mà ngầm quan sát, xem thử Giang Hải Phong có truy theo hay không. Đồng thời hắn cũng mưu đồ mượn thế lực Bạch Cước Kim Đỉnh là những nhân vật rất giỏi công phu dưới nước, một khi phát hiện ra Giang Hải Phong thì lập tức dụ dỗ đối phương xuống nước mà trừ diệt.

Không ngờ người tính chẳng bằng trời tính, Tần Đồng chưa phát hiện ra Giang Hải Phong thì Giang Hải Phong đã phát hiện ra hắn.

Giang Hải Phong phát hiện Tần Đồng đến nơi này thì không thể nào nhẫn nại được nữa, chàng nhặt một hòn đá, kẹp vào hai ngón tay rồi búng đi.

“Bốp” một tiếng, hòn đá va mạnh vào cánh cửa, nhất thời khiến bọn Tần Đồng ngồi bên trong kinh ngạc không ít.

Gã lùn Kim Đỉnh Tiêu Trung Ngụy lập tức phóng ra ngoài và quát hỏi:

- Kẻ nào đó?

Giang Hải Phong lập tức rời chỗ ẩn nấp, chàng thi triển tuyệt kỹ kinh công Cuồng Phong Vũ Điệp, lướt đi như một làn khói nhẹ về bờ sông. Tiêu Trung Ngụy quét mục quang nhìn tứ phía, dường như gã cũng thấy thoáng thoáng có bóng người nên vội phóng bước truy theo. Gã liên tục nhìn trái nhìn phải nhưng thủy chung chẳng phát hiện được gì, cuối cùng gã đứng lại nơi mép nước, dỗi mắt nhìn ra dòng sông trắng xóa sóng nước.

Hồi lâu sau, không thấy có động tĩnh gì thì Tiêu Trung Ngụy mới quay người trở vào. Nhưng gã vừa đi được mấy bước thì đột nhiên thấy trước mắt có bóng người đứng sừng sững.

Bóng người đó chính là Giang Hải Phong, chàng cười nhạt, nói:

- Con quỷ lùn, người khoan đi đã!

Tiêu Trung Ngụy kinh hồn khiếp vía, gã vội ngã người xuống cát, lăn tròn ra sau hai trượng rồi mới trở người đứng dậy quát hỏi:

- Người là ai?

Giang Hải Phong thản nhiên nói:

- Ta là người mà các người đang truy tìm.

Tiêu Trung Ngự rung mình tròn xoe song mục, gã ấp úng nói:

- Người là Giang... Giang tiểu tử...

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Không sai! Bây giờ ta muốn lấy mạng tên thủy tặc người đây!

Lời vừa dứt thì thân hình chàng cũng bốc lên như một con đại ưng, chớp mắt đã đến trước mặt đối phương, tả thủ xuất ra nhanh như chớp theo thế Kim Lô Thủ, chọc vào mạn sườn phải của Tiêu Trung Ngự. Gã này kinh tâm động phách, vội lách người tránh né, đồng thời phân thủy đao của gã cũng quét một đường nhằm vào cổ tay Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong không muốn để phát ra âm thanh làm kinh động hai tên còn lại nên chàng dùng thủ pháp hạ thủ cực nhanh. Trong chớp mắt tưởng chừng như phân thủy đao của Kim Đỉnh Tiêu Trung Ngự chém vào cổ tay chàng thì chợt nghe chàng khẽ quát một tiếng:

- Đến hay lắm!

Cùng lúc cổ tay chàng lật lại, hai ngón tay chàng kẹp lấy lưỡi đao của đối phương và ấn mạnh xuống.

“Rắc” một tiếng, thanh phân thủy đao lập tức gãy đôi. Tiêu Trung Ngự bất giác sửng người, nhưng gã không hổ là nhân vật thân kinh bách chiến, kinh nghiệm vô cùng phong phú. Lúc này gã vội thi triển chiêu Huyền Kê Hoạch Sa thoát ra khỏi vòng chiến. Gã vừa phi thân bỏ chạy vừa lớn tiếng tri hô:

- Không xong rồi... Giang...

Hai tiếng Hải Phong còn chưa ra khỏi miệng thì Giang Hải Phong đã như cơn gió cuốn đến sau lưng gã. Trong lúc khẩn trương, chàng không kiêng kỵ gì nữa, chàng đề khí từ đan điền, thi triển Phân Hồn Phách Quái Thủ, một trong ba đại tuyệt kỹ của sư môn.

Tả chưởng vừa phát ra thì nghe vù một tiếng, theo đó là một đạo kinh lực tan bìa phá thạch ập vào lưng Tiêu Trung Ngự.

“Bình” một tiếng, toàn thân Kim Đỉnh Tiêu Trung Ngự như một quả cầu bay ra xa hai trượng, đầu chúi vào cát, thất khiếu đều rỉ máu tươi. Phân Hồn Phách Quái Thủ của Giang Hải Phong đã vỡ nát xương sống của gã, nhất thời Tiêu Trung Ngự nằm yên bất động.

Giang Hải Phong vội lướt đến ẩn nấp sau một phiến đá, chàng biết tiếng tri hô của Kim Đỉnh Tiêu Trung Ngụy vừa rồi tuy không rõ ràng nhưng tất sẽ làm kinh động Tần Đồng và gã cao khều Bạch Cước Bộc Đại Dao.

Quả nhiên, không ngoài tiên liệu của chàng, một bóng người lướt ra như bay, thoáng cái đã đến hiện trường. Đây chính là Tần Đồng, hấn dừng bước quan sát tứ phía, thần sắc đầy vẻ khẩn trương.

Bỗng nhiên hấn chú mục nhìn thi thể nằm trên cát và buột miệng “à” một tiếng. Hấn từ từ bước lại bên cạnh thi thể, cúi xuống nhìn kỹ rồi bất giác giật thót người.

Giang Hải Phong thấy hấn quét mục quang nhìn tứ phía rồi lập tức tung người đi về phía bên thuyền bên phải. Rõ ràng là hấn muốn thoát đi, bởi lẽ từ thương thế trên thi thể Kim Đỉnh Tiêu Trung Ngụy, hấn đã đoán ra người nào đã hạ thủ.

Vì vậy hấn không dám trở vào nhà thông báo cho Bộc Đại Dao một tiếng, mà lập tức tìm đường thoát thân ngay.

Nhưng Tần Đồng chạy không xa thì đột nhiên cảm thấy có một đạo kinh lực phóng kích tới phía sau. Hấn biết tình thế không ổn nên vội ngã nhào tới trước, đồng thời hữu thủ phát mạnh ra sau, đánh ra một mũi tang môn đinh.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Tần Đồng, hôm nay người chạy không thoát đâu.

Vừa nói chàng vừa xuất hữu thủ bắt lấy mũi tang môn đinh rồi đánh trở lại ngay lập tức.

Tần Đồng thấy đối phương quả nhiên là Giang Hải Phong thì bất giác kinh khiếp, dũng khí hoàn toàn tiêu tan. Hấn vận chưởng lực đánh mũi tang môn đinh bay sang một bên rồi quay người chạy tiếp.

Nhưng với thân thủ của Giang Hải Phong thì làm sao hấn có thể chạy thoát được. Chỉ thấy chàng bổ nhào tới như một chiếc lá trong cơn cuồng phong, chớp mắt đã đến sau lưng Tần Đồng.

Tần Đồng cũng biết không thể thoát được nên vội quay phắt lại, song chưởng hợp nhất đẩy ra, nhằm thẳng vào ngực Giang Hải Phong mà đánh. Kinh lực cuộn cuộn, Giang Hải Phong tuy võ nghệ tinh thâm nhưng cũng không dám lấy thân mình chịu đựng.

Chàng vội nhoài người qua phải tránh né, thế chưởng của đối phương lướt sát sát qua y phục.

Tần Đồng đánh hụt thì càng kinh hãi hơn, hấn gượng cười, nói:

- Giang Hải Phong, người chớ khinh người thái quá!

Lời vừa phát thì tả thủ trầm xuống, hấn dùng thế Kim Thiết Thủ chụp vào thất lưng Giang Hải Phong.

Nhưng lúc này Giang Hải Phong đã đứng gần sát người hấn, chàng không để cho đối phương có khoảng trống xuất chiêu nữa. Thế Kim Thiết Thủ của Tần Đồng vừa xuất ra thì hữu thủ của Giang Hải Phong đột nhiên phát tới nhanh như chớp, chàng dùng ngón tay trở điểm vào mạch môn trên tay phải của Tần Đồng.

Tần Đồng kêu thất thanh, hấn vội tung người qua trái, nhưng ngay lúc đó lại có một luồng kinh phong cực mạnh kích vào người hấn. Hấn chưa kịp xoay người thì đã bị kinh lực đánh ngã sấp xuống cát rồi. Chờ đến lúc hấn trở mình đứng dậy thì thấy Giang Hải Phong đã đứng sừng sững trước mặt rồi.

Tần Đồng chau mày hỏi:

- Người muốn thế nào? Người muốn giết ta chăng?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Bây giờ giết người là quá dễ cho người rồi, ta muốn người chết trước mặt sư phụ kia.

Tần Đồng thở phào trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng, hấn nói:

- Ta tưởng người muốn hạ thủ ngay bây giờ chứ...

Hấn cười nhạt rồi nói tiếp:

- Chuyện do một mình Tần Đồng làm thì một mình Tần Đồng ta chịu, đích thực là lão ta đã chết trong tay ta, nhưng hiện tại trên giang hồ không một ai biết cả. Bọn họ đều cho rằng người mới là hung thủ sát hại sư phụ.

Bỗng nhiên hấn phá lên cười một tràng rồi nói tiếp:

- Giang Hải Phong, dù có nhảy xuống Hoàng Hà thì người cũng không thể rửa sạch được dẫu.

Song mục của Giang Hải Phong như đổ lửa, chàng lạnh lùng nói:

- Như vậy thì người càng không thể sống.

Nói đến đây thì hữu thủ của chàng đột nhiên xuất ra. Tần Đồng định xoay người tránh né nhưng đã quá muộn. Chỉ nghe “rắc rắc”, theo đó là tiếng kêu thảm của Tần Đồng, khớp xương cổ tay phải của hấn đã bị Giang Hải Phong đánh vỡ nát. Tay trái ôm tay phải, Tần Đồng luôn miệng kêu la và khụy người xuống.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Có lẽ bây giờ người phải nói ra sự thật rồi.

Tần Đồng cắn răng chịu đựng đau đớn, hấn nói:

- Giang Hải Phong, nếu người không giết ta thì sớm muộn gì ta cũng sẽ thoát đi thôi.

Giang Hải Phong thản nhiên nói:

- Được, người có bản lĩnh thì cứ việc thử.

Nói đoạn chàng bước tới dùng một sợi dây vải buộc chặt cánh tay trái của Tần Đồng vào người hắn. Lúc này thân người Tần Đồng đã thấm dẫm mồ hôi, xương tay phải của hắn đã hoàn toàn dập nát nên trông như một khúc da thịt treo vào vai.

Hắn vừa thở dốc vừa hỏi:

- Người... người muốn làm gì... làm gì ta?

Giang Hải Phong tuy khống chế được Tần Đồng nhưng trong lòng chợt cảm thấy xót xa vô cùng, nhớ lại tình nghĩa huynh đệ ngày trước, bất giác khóe mắt chàng rưng rưng ngấn lệ. Chính vì vậy mà nhất thời nộ khí cũng tiêu giảm khá nhiều. Chàng nói:

- Tần Đồng, ta muốn áp giải người trở về phương Bắc, triệu tập võ lâm đồng đạo để cùng xử tên súc sinh lòng lang dạ sói người.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Hà tất phải phí thời gian như vậy! Sao người không kết liễu ta ngay bây giờ, há chẳng đỡ tốn thời gian hơn sao?

Nghe vậy thì huyết dịch trong người Giang Hải Phong sôi trào, chàng cười nhạt, nói:

- Được, ta...

Chàng đã giơ tay lên nhưng lại từ từ hạ xuống rồi cười nhạt, nói:

- Dù sao thì ta và người cũng có một đoạn tình nghĩa đồng môn, làm sao ta có thể nhẫn tâm tự tay giết chết người? Nhưng trước võ lâm đồng đạo thì e rằng người cũng khó mà sống được.

Tần Đồng ngồi trên cát, đầu tóc rối bời, thân mình đầy mồ hôi và máu, trông chẳng giống một con người nữa. Hắn ngẩng đầu lên, cười lớn một tràng rồi nói:

- Người còn nghĩ đến tình nghĩa đồng môn à?

Nói đến đây thì hắn cười thảm một tiếng rồi nói tiếp:

- Đã hạ độc thủ thì còn tình nghĩa quái gì? Bây giờ người thả ta ra thì ta cũng đã là một phế nhân, sống còn có ý nghĩa gì nữa? Sư ca, người mau giải thoát cho ta đi.

Một tiếng “sư ca” cũng khiến Giang Hải Phong bất giác cảm thấy đau xót và vô cùng tê tái. Xưa nay chàng hành sự không bao giờ do dự, vậy mà lúc này cứ mãi băn khoăn bất quyết.

Chàng nói:

- Tần Đồng, đừng mong làm cho ta mềm lòng, ta không thể thả ngươi đâu, nhưng ta cũng không muốn tự tay giết ngươi.

Sắc diện của Tần Đồng tái nhợt, hấn ngửa mặt nhìn lên bầu trời đầy sao, và cũng bất giác rơi lệ, hấn nói:

- Giết ta đi, sư ca. Bằng không thì hãy thả cho ta đi. Ta hứa sẽ không làm chuyện xấu nữa đâu.

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Nếu lời này nếu nói ra sớm một chút thì có thể ta mềm lòng thật, nhưng bây giờ thì đã quá muộn rồi.

Tần Đồng quay sang nhìn Giang Hải Phong, nhìn một cách chăm chú.

Giang Hải Phong chậm rãi nói:

- Bây giờ ngươi hãy nghe cho kỹ, nghe những tội mà ngươi đã phạm.

Tần Đồng cắn môi muốn bật máu, hấn nói:

- Ta phạm tội gì? Ngươi đừng nghe những lời huyễn hoặc.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Huyền hoặc à? Sát sư bội phản là một tội.

Tần Đồng liền nói:

- Sư phụ bị bệnh lâu năm, điều này ngươi thừa biết mà, ta chỉ muốn giúp lão giải thoát đau khổ thôi.

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Giải cho câu giải thoát đau khổ...

Chàng cười nhạt rồi nói tiếp:

- Tung tin thất thiệt, hãm hại sư huynh là tội thứ hai.

Lần này chàng không chờ Tần Đồng xen vào mà nói tiếp ngay:

- Trộm bảo vật của sư môn là tội thứ ba.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Ba chuyện này thực ra chỉ là một.

Giang Hải Phong thấy hấn vẫn không có tâm hối cải phục thiện thì bất giác phần hận và vô cùng thương tâm. Chàng gật đầu và nói tiếp:

- Được rồi, cứ xem như là một chuyện, ngươi nghe tiếp đây.

Chàng cười nhạt rồi nói tiếp:

- Người chiêu tập võ lâm hắc đạo, kéo đến Hàng Châu mưu hại ta, đó là hành động của kẻ tiểu nhân, ta là sư huynh của người, ta đã làm gì có lỗi với người? Tại sao người phải hạ độc thủ như vậy?

Sắc diện Tần Đồng chợt biến, lần này thì hấn cúi đầu mà không nói gì. Hồi lâu sau, hấn mới thở dài một hơi rồi nói:

- Bằng một điều này thì ta cũng không thể sống rồi. Hạ thủ đi, sư huynh!

Giang Hải Phong phá lên cười rồi nói:

- Nếu chỉ có bấy nhiêu thì ta cũng chẳng lấy mạng người làm gì, người thử nghĩ kỹ lại xem.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Còn tội đáng chết gì nữa?

Giang Hải Phong nghiêm giọng nói:

- Người mau quên quá đấy, ta hỏi người nhé, gia đình một nông gia ở dưới Bắc Cao Phong là những người lương thiện vô tội, người ta đã cứu người thoát chết, vậy mà người còn cưỡng đoạt tiền tài, hạ độc thủ với cô nương nhà người ta. Tần Đồng, người có còn là con người không? Lương tâm người ở đâu?

Tần Đồng không kiềm chế được nên cũng bất giác rơi lệ.

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Bây giờ người có chết trăm lần cũng không thể chuộc lại tội mà người đã gây ra. Ngân Hà lão nhân không có thứ nghiệt đồ như người. Giang Hải Phong ta cũng không có một sư đệ như người.

Tần Đồng chậm rãi nói:

- Ta đã bị báo ứng rồi, người không cần nói nữa.

Giang Hải Phong cười ha ha rồi nói tiếp:

- Tại Tô Châu, người còn lừa Tịch Ti Ti, một cô nương ngây thơ thuần khiết, người ta có ân cứu mạng người, vậy mà người nỡ động lòng cầm thú định cưỡng đoạt. Nếu Tả Nhân Long không xuất hiện kịp thời thì Tịch cô nương sẽ...

Tần Đồng biến sắc, hấn thở dài rồi nói:

- Làm sao người biết? Ôi! Chuyện gì người cũng biết cả thì ta còn có thể nói gì được nữa?

Giang Hải Phong lạnh lùng nói:

- Người còn mặt mũi nào mà cầu được sống nữa? Tần Đồng, người đừng vọng tưởng, bây giờ chúng ta đi thôi.

Nói đoạn chàng nắm sợi dây vải kéo Tần Đồng đứng lên, thân hình hắc lão đảo suýt chút nữa thì ngã nhào. Hắc cười nhạt, nói:

- Được thôi! Ta sẽ đi theo ngươi, dù sao thì sinh mạng này đã thuộc về ngươi rồi, ngươi muốn làm gì thì làm.

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Như thế mới là một hán tử. Ngươi yên tâm, trên đường đi ta không để ngươi chịu thiệt đâu, nhưng nếu ngươi có ý đồ tẩu thoát thì đừng trách ta hạ độc thủ.

Tần Đồng chỉ gượng cười mà không nói gì.

Giang Hải Phong dắt hắc đi một đoạn thì Tần Đồng hỏi:

- Bây giờ đi đâu?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Còn một tên đáng chết nữa nhưng hắc chưa chết.

Tần Đồng hỏi:

- Ngươi nói là Bạch Cước Bộc Đại Dao chẳng?

Giang Hải Phong đáp:

- Không sai!

Tần Đồng nói:

- Gã này cũng đáng chết, để ta đưa ngươi đi.

Giang Hải Phong nói:

- Không dám làm phiền ngươi, ta đã biết chỗ rồi.

Tần Đồng ngạc nhiên nói:

- Thì ra ngươi đã sớm biết tất cả rồi à?

Giang Hải Phong “hừ” một tiếng rồi nói:

- Chuyện bọn chúng muốn hại ta thì có thể tha thứ được, vì đó là chủ ý của ngươi, nhưng chuyện bọn chúng cậy có chút võ công, tung hoành sông nước, thu tiền mồi lộ của người lương thiện thì không thể tha thứ được.

Tần Đồng cười cười, nói:

- Nói như ngươi thì trên đời này có quá nhiều người đáng chết rồi, liệu ngươi có giết được hết không?

Giang Hải Phong chậm rãi nói:

- Dù sao thì giết được một tên cũng đỡ một tên.

Nói đến đây thì hai người đã vào tới cổng ngôi nhà, bên trong vẫn còn ánh đuốc sáng choang, rõ ràng là Bạch Cước Bộc Đại Dao không hay biết gì chuyện bên ngoài.

Giang Hải Phong dùng phần dây vải còn lại buộc Tần Đồng vào một gốc cây, chàng ngắm nhìn thương thế của Tần Đồng và nghĩ hắn không thể nào chạy thoát được. Sau đó chàng tung người lướt đến trước cửa ngôi nhà.

Bạch Cước Bộc Đại Dao lập tức quát hỏi:

- Kẻ nào?

Nhưng sau khi gã nhìn thấy người đến là một thiếu niên xa lạ nhưng lại giống với Giang Hải Phong mà Tần Đồng từng mô tả tỉ mỉ thì gã biến sắc.

Bộc Đại Dao chụp bầu rượu trên bàn quăng ra và quát lớn:

- Cút con bà ngươi đi!

Giang Hải Phong chỉ khẽ phất hữu thủ lên thì bầu rượu lập tức bay dạt qua một bên.

Bộc Đại Dao lui bước và ấp úng hỏi:

- Người... người là Giang Hải... Hải Phong phải không?

Giang Hải Phong cười ha ha rồi nói:

- Một chút cũng không sai.

Bộc Đại Dao lại lui bước, nhưng ngôi nhà này diện tích có hạn, lại chỉ có một cửa ra vào nên gã đành dừng lại cạnh bức tường. Biết là hết đường thoát nên Bộc Đại Dao cười nhạt, nói:

- Giang Hải Phong, nghĩa huynh của ta và Tần Đồng lão đệ đều ở bên ngoài, bọn họ đang tìm người tính sổ đấy, người còn dám đến đây nạp mạng à?

Giang Hải Phong thản nhiên mỉm cười, chàng nói:

- Hiện giờ nghĩa huynh Kim Đỉnh của ngươi đã bị vùi xuống cát rồi, còn Tần Đồng thì đang ở bên ngoài chờ chết.

Bộc Đại Dao rùng mình.

Giang Hải Phong cười nhạt rồi nói tiếp:

- Bây giờ chỉ còn lại mình ngươi thôi!

Bộc Đại Dao lắc đầu, nói:

- Người nói bậy, ta không tin.

Giang Hải Phong cười cười, nói:

- Ai cần ngươi tin?

Lời vừa dứt thì thân hình chàng đã như con đại ưng bay tới, Bộc Đại Dao đã hết đường lui nên thuận thủ rút đại đao chém ra. Đao quang lấp lánh, nhằm vào hai chân Giang Hải Phong mà quét từ trái sang phải.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Người còn dám động thủ à?

Lời vừa phát thì chân phải của chàng cũng xuất cước, đại đao của Bộc Đại Dao bị đá văng qua một bên. Gã này liền lách người qua trái, định tung ra cửa chính. Nhưng Giang Hải Phong nhanh chóng truy tới, song chưởng cùng xuất theo thế Hồn Nguyên Chưởng, kinh lực phát ra như di sơn đảo hải. Thân người Bộc Đại Dao chưa lách hết sang trái thì đã nghe “bình” một tiếng. Chưởng lực đánh trúng ngay mạn sườn phải của gã.

Thân hình cao khều của gã chẳng khác cánh diều đứt dây, bay “vù” đi rồi và “ầm” vào vách tường đá. Một trường phi thân tẩu nhục, máu xương đầy đất, Bộc Đại Dao chỉ còn lại một đồng thịt nát nhừ.

Giang Hải Phong quét mục quang nhìn qua ngôi nhà một lượt rồi từ từ cất bước đi ra. Tần Đồng lặng lẽ nhìn chàng gật đầu, nói:

- Hôm nay người đã giết hai người, nếu sư phụ còn sống thì tội của người chưa chắc là nhẹ hơn ta.

Câu này của Tần Đồng đã nói đúng vào yếu điểm của chàng. Giang Hải Phong bất giác ngẩn người, hồi lâu sau chàng mới cười nhạt và nói:

- Người bớt khai khẩu lại, nếu nói nhiều nữa là tự chuốc lấy đau khổ đấy.

Nói đoạn chàng mở trói cho Tần Đồng rồi dắt hấn ra bến thuyền, chiếc thuyền nhỏ vẫn còn neo ở đó. Giang Hải Phong đưa Tần Đồng lên thuyền rồi tự chèo ra chiếc thuyền buồm lớn Hải Âu.

Lão chủ thuyền nhìn Tần Đồng một lúc rồi ngạc nhiên hỏi:

- Hấn, hấn là ai vậy?

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Đây là một tên giặc khác, tại hạ đã trói hấn rồi, lão đừng sợ.

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Người định đưa ta đi đâu? Trói ta thế này bất tiện quá, người cứ mở trói đi, ta không chạy đâu.

Giang Hải Phong lắc đầu, nói:

- Không được! Khó khăn lắm ta mới thu phục được người, lần này ta không thể khinh xuất nữa.

Nói đoạn chàng kéo Tần Đồng vào khoang, ngồi xuống bên cạnh một cửa sổ, không ít hành khách lén nhìn hai người với ánh mắt sợ sệt. Chiếc thuyền từ từ rời Giang Trấn và tiếp tục hành trình. Giang Hải Phong thấy cánh tay phải của Tần Đồng ra máu nhiều quá nên chàng điểm huyết cầm máu rồi dùng một ít dược vật băng bó cho hắn.

Chàng lắc đầu, cười nhạt rồi nói:

- Thương thế quá nặng, đây là do người tự chuốc lấy mà thôi.

Tần Đồng gượng cười, nói:

- Không biết tương lai ta sẽ như thế nào?

Giang Hải Phong cười mỉa, chàng nói:

- Người còn nghĩ đến tương lai nữa à?

Tần Đồng cúi đầu không nói gì, nhưng chốc chốc hắn lại khẽ kêu rên một tiếng. Sau khi băng bó cho Tần Đồng xong thì Giang Hải Phong trở lại vị trí của mình mà ngồi. Dưới ánh đèn dầu, chàng thấy sắc diện của Tần Đồng rất nhợt nhạt, hai người vốn là sư huynh đệ đồng môn, không ngờ bây giờ lại trở mặt thành kẻ thù của nhau.

Nghĩ đến đây thì bất giác Giang Hải Phong cảm thấy khó chịu vô cùng, chàng thậm chí hận là vừa rồi mình hạ thủ quá nặng. Kỳ thực chỉ cần bắt giữ hắn là đủ rồi, hà tất phải dùng thủ pháp quá nặng như thế?

Càng nghĩ càng ray rứt, bất giác chàng tự nhủ:

- “Ta đã gây thọ thương cho hắn, sau này dù sống thì hắn cũng thành phế nhân, cảnh cáo hắn như vậy cũng quá đủ rồi, hà tất phải nhất định lấy mạng hắn. Hay là ta thả cho hắn đi, cho hắn ít tiền và bảo hắn hãy khá mà làm lại cuộc đời?”

Nghĩ đoạn chàng định quay sang khai khẩu, nhưng chợt nghe Tần Đồng ngáy khò khò, hắn đã ngủ rồi.

Giang Hải Phong chau mày thầm nghĩ:

- “Kỳ quái! Thương thế nặng như vậy mà sao hắn có thể ngủ dễ dàng như thế?”

Tuy có chút hoài nghi nhưng chàng lại nghĩ:

- “Có lẽ lao lực cả đêm rồi lại thọ thương quá nặng, bây giờ được đắp thuốc và cầm máu nên hắn cảm thấy dễ chịu và tự nhiên cảm thấy buồn ngủ.”

Nghĩ vậy nên chàng tự nhủ lòng, thôi thì chờ hắn tỉnh dậy rồi nói cũng không muộn. Thế là chàng tựa lưng vào vách khoang thuyền mà tọa thiền vận khí điều tức.

Cũng chẳng biết bao lâu, bỗng nhiên Giang Hải Phong nghe có tiếng tri hô:

- Giết người rồi! Không xong rồi!

Thân thuyền chao động thật mạnh, Giang Hải Phong mở choàng mắt ra, dưới ánh đèn mờ mờ, chàng thấy chỗ ngồi của Tần Đồng đã trống không.

Chàng kinh ngạc, miệng kêu thất thanh:

- Hông bét!

Kêu xong, chàng vội sờ tay vào thắt lưng thì phát hiện thanh Tý Dạ Lục Châu kiếm cũng đã không cánh mà bay. Giang Hải Phong vội đẩy cửa khoang phóng ra ngoài, chàng thấy một thủy thủ ở đuôi thuyền lớn tiếng kêu:

- Không xong rồi, giết người rồi. Khâu chủ thuyền đã bị người ta giết rồi.

Giang Hải Phong nghe vậy thì cảm thấy như bị dao đâm vào lòng, chàng vội hỏi:

- Ai chết? Người đó đâu rồi?

Nói đến đây thì chàng thấy một người máu me bê bết đang bò lồm cồm dưới sàn thuyền, đó chính là lão chủ thuyền Khâu Đồng Thủy.

Giang Hải Phong vội gọi tên thủy thủ lại và nói:

- Mau đi gọi người đến cứu lão ta, ta đi tìm hung thủ đây.

Khâu Đồng Thủy lăn lộn trong huyết lệ, lão kêu từng tiếng đứt quãng:

- Châu ngọc... của ta... tiền của ta...

Giang Hải Phong hận đến run người, chàng quát lớn:

- Tần Đồng, ngươi ở đâu?

Đột nhiên nghe “ùm” một tiếng, theo đó có người tri hô:

- Nhảy xuống nước rồi. Nhảy xuống nước rồi.

Giang Hải Phong vội lướt tới thì thấy một chiếc thuyền nhỏ cứu hộ bị rơi xuống nước, Tần Đồng đứng trên thuyền, dùng cánh tay trái còn lại mà chèo thuyền đi. Thanh Tý Dạ Lục Châu kiếm được dắt sát vào lưng hắn.

Giang Hải Phong lớn tiếng quát:

- Tần Đồng, ngươi chạy không thoát đâu.

Lời chưa dứt thì toàn thân chàng phóng vút lên không trung như một con hải âu. Sau đó hạ xuống trước mũi thuyền của Tần Đồng một cách nhẹ nhàng.

Tần Đồng cười nhạt một tiếng rồi dùng mái chèo đánh mạnh tới.

Nhưng Giang Hải Phong đang căm phẫn đến cực độ, bất luận thế nào thì chàng cũng không để cho Tần Đồng thoát đi lần nữa.

Lúc này chàng nằm phục tới trước, hữu thủ vung ra chụp lấy cổ tay Tần Đồng, miệng quát lớn:

- Trở lại!

Tiếp theo đó là một tiếng “rắc” vang lên, mái chèo đã bị Giang Hải Phong đánh gãy. Tần Đồng còn muốn quay người nhưng Giang Hải Phong đã sải bước đến sau lưng hắn, chàng cười nhạt, nói:

- Còn muốn chạy nữa hả?

Cùng lúc song thủ xuất ra, đôi trảo thủ như đao kiếm chụp nhanh xuống vai Tần Đồng, theo đó là mấy tiếng “rắc rắc” vang lên, xương vai của Tần Đồng hoàn toàn vỡ vụn, ngũ tạng cũng rách toạt. Tần Đồng kêu thảm một tiếng, máu tươi từ mắt và tai bắn vọt ra.

Giang Hải Phong tước đoạt lại thanh Tý Dạ Lục Châu kiếm, chàng thấy song mục của Tần Đồng trợn trừng lên nên cười nhạt, nói:

- Người chết mà có phục không?

Tần Đồng cười thảm, hắn nói trong tiếng nấc hấp hối:

- Vừa... vừa rồi... ta quá... quá mềm lòng, lẽ ra... ta nên giết người trước... bây giờ quá muộn...

Lời chưa dứt thì toàn thân hắn đổ nhào xuống thuyền.

Giang Hải Phong bất giác sửng người, chàng nghĩ kỹ và rùng mình, lời Tần Đồng vừa nói quả nhiên không sai. Thử nghĩ hắn có thể trộm kiếm của mình thì việc gì lại không thể âm thầm lấy mạng mình? Như vậy thì vừa rồi đích thực là hắn đã hạ thủ lưu tình với mình rồi.

Bỗng nhiên Giang Hải Phong tự hỏi:

- Tại sao? Tại sao hắn phải hạ thủ lưu tình với ta?

Hai giọt lệ chợt lặn xuống má chàng. Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Không sai! Người đã hạ thủ lưu tình... Chỉ có điều người làm quá nhiều chuyện ác, thiên lý khó dung.

Đột nhiên thấy Tần Đồng cố gắng ngẩng đầu lên và nói:

- Hất ta xuống sông... đi... sư ca! Để cho nước sông tẩy sạch... thân thể và linh hồn của ta...

Sau một hồi co giật bần bật thì hắn nằm yên bất động.

Chiếc thuyền nhỏ hơi lắc lư, gió sông thổi qua vù vù, Giang Hải Phong lau lệ rồi ôm thi thể Tần Đồng thả xuống dòng sông theo di nguyện cuối cùng của hắn. Nhất thời bọt nước trắng xóa hòa lẫn máu hồng, lan tỏa khắp mặt sông.

- o O o -